

Moje hypotéza ? - Je to vize podle mého filozofického modelu o přehazování horkého bramboru z dlaně do dlaně.

Začne to tak, že horký brambor je „stále“ jen v jedné dlani → asymetrický stav. Pak ho budete přehazovat z dlaně do dlaně a zvyšovat frekvenci...(!) až do extrému k neuvěřitelné frekvenci. (!) Otázka zní : kde je ten brambor ?, je v levé či pravé ruce či uprostřed ?

Možná i matematika tomuto stavu může říkat >rovnováha – symetrie<. (?)

.....

08.10.2004

Ztracená antihmota (1): Diracovy šílené myšlenky

Co je antihmota? Proč je ve vesmíru více hmoty než antihmoty? Může existovat „zrcadlový“ svět složený z antihmoty?

Pokud je správná vize, že „inertní rovnovážný stav“ vesmíru je

$$x^3/t^3, \text{ anebo } x^3/t^3 = x^3/t^3, \text{ anebo } x^3/t^3 \equiv x^3/t^3$$

a panoval před Třeskem, a pokud Třesk je jedna z prvních *stavových změn symetrie v asymetrii*

pak následný *stav* v posloupnosti *změn* bude „rozštěpení“ toho původního stavu na stavy dva – oba asymetrické vůči sobě, ale ony dva vzájemně v rovnováze, tedy něco jako $x^3 \cdot t^1/t^3 = x^3/t^2$; vlevo je „hmotový stav“ a vpravo je „zbytkový časoprostor“. To platí pro >velkoměřítko<. Současně pro >maloměřítko< oba výrazy reprezentují také : vlevo neutron a vpravo proton. Tato asymetrie stavu se „vykonala“ v jedné z os, v ose jedné časové dimenze. Teprve kolmo na tuto osu /což je sledování do osy jiné, třebaš y / se „realizuje“ stav symetrií pro vizi >hmota versus antihmota<. Budou-li libovolné útvary realizované v ose x (hadrony k sobě vždy asymetrické) na tuto osu kolmo, tj. do osy y , pak tím budou realizovat paritu-symetrii, coby antičástici s částicí. Při libovolném pootočení z kolmého uspořádání na osu x , nastane „časová asymetrie“.

Prozatím je můj výklad nejasný a nepřesný. Víím. Pokouším se popsat vizi „výkonu“ změn symetrií v asymetrii, což se děje ve všech třech osách. Každá osa reprezentuje >realizaci< i dimenze délkové i dimenze časové. Zřejmě „tok-vektor“ dimenze jedné z nich např. délkové $+x_1$ bude splývat v té ose s „tokem-vektorem“ dimenze časové $-t_1$, ale směr bude přesně opačný. Totéž bude na ostatních dvou osách, $+x_2 \equiv -t_2$; $+x_3 \equiv -t_3$ Čili : nastane-li „v minulém“ stavu vesmíru „Třesk – projev“ změny, tak nastane v jedné z os a tam realizovaný „přeskok“ časové dimenze do asymetrie znamená „zrod“ stavu hmotového a stavu k němu „časoprostorového“. Kvantové útvary asymetricky rozlišitelné v ose x pak do osy z jeví symetrie nábojové čili útvary antihmotové k hmotovým. Víím o chybě kterou píší v pojmenování os. Čtenář bude muset přemýšlet o té chybě a vymýšlet jak to je jinak.) To jsou otázky, kterou si fyzika klade už dlouhá desetiletí. Cesta za poznáním antihmoty začala teorií mladého britského fyzika před bezmála 80 lety. I když se zprvu jeho myšlenky zdály jeho kolegům příliš divoké, (moje se zdají „kolegům“ nelajkům také divoké) experimentální částicová fyzika mu brzy dala zapravdu: díky vyspělé technologii vysokoenergetické fyziky částic dnes výzkumníci umí nejen „připravit řadu“ antičástic, ale dokonce i celý antiatom. (Nelze je udržet >douho< při životě proto, že „vlna má omezenou amplitudu“ v té ose ...Kdybychom byli v jiné inerciální soustavě pozorovateli byla by amplituda vlny jiná a také životnost antičástice jiná, mžná by přecházela životnost antičástice do delších a delších intervalů a současně životnost částice do kratších a kratších intervalů, až by to vše bylo naopak....je to jistý jev >pootáčení<) Poznání světa antihmoty patří k nejambicióznějším úkolům fyziky tohoto století. Po Velkém třesku se realizuje v jedné z os asymetrie dimenze délkové vůči dimenzi časové tak, že se to fyzikálně projevuje jako $v < c$,

nejednotkový poměr těchto veličin. Při této asymetrii v jedné ose se pak spolu s ostatními osami-dimenzemi realizují stavy hmotové a stavy časoprostorové „téhož vesmíru“ čili další stavy kombinací dimenzí veličin , řady na posloupnosti. Foton je přímo na ose „vývoje časového poklesu tempa toku dimenze“, což my pozorujeme „obráceně“ : jakoby tempo času bylo od Třesku konstantní a nelineárně že se rozpínal časoprostor. Klidně lze připravit tu vizi obráceně, tedy, že délkové odvíjení – rozpínání prostoru je konstantní – jednotkové (čili se >nic< nerozpíná) ale nelineární je „rozpínání času“ čili proměnné tempo odvíjení historie.)

Výsledek nedávného experimentu na Stanfordském lineárním urychlovači (SLAC) přináší další stopu k objasnění jedné z největších fyzikálních záhad. Fyzikům mezinárodního týmu se zde totiž podařilo potvrdit dramatický rozdíl mezi částicemi a antičásticemi, jehož důsledkem je tzv. „baryonová asymetrie“. Foton je sám sobě antičásticí, leží na ose s časovým nejednotkovým odvíjením – stárnutím vesmíru ; (v druhých dvou osách je odvíjení času jednotkové anebo diametrálně jiné, někdy neměřitelné.) To vše „může říkat“ pozorovatel v soustavě, která má stejné tempo odvíjení časové dimenze v téže ose. Když se vlnobalíček foton-antifoton „rozdvíjí“ na elektron a pozitron, dva jiné vlnobalíčky, znamená to, že se rozdvojil podle časové osy symetrie a realizovala „se amplituda vlny času“ i do další osy // neumím to říci lépe //. Ale rozdvojení fotonu na „dva jiné kusy“ znamená, že časová dimenze v té druhé ose -kolmé na vývojovou osu- se odvíjela jen „chvilinku“ a dost....a zůstala dál zakonzervována s konstantním „nastavením“ číselného stavu této časové dimenze v ose y . // neumím to lépe říci //. Opět pro popis toho „co se děje při rozdvojení foton-antifotonu“ je podstatná pozice a stav pozorovatele, tedy soustavy z níž moderujeme změny fotonu, tedy jak se soustava dívá na stav soustavy, ve které ten foton je.

Kdybych uměl nakreslit vlnobalíček = „veličinový vzoreček“ fotonu-antifotonu nějak graficky a rovněž tak vlnobalíček = „veličinový vzoreček“ elektronu a pozitronu, pak by to bylo jasnější. Aspoň tu napíšeš rovnici :

$$\frac{x^2.t^1}{x^2.t^2} \cdot \frac{x^2.t^2}{x^2.t^1} = \frac{x^2.t^3}{x^2.t^2} \cdot \frac{x^2.t^2}{x^2.t^3}$$

$e^- + e^+ = \gamma^- + \gamma^+$ Aspoň je tu vidět, že při té přeměně dochází ke změnám tempa odvíjení času, ke změnám gravitačního rudého posunu. (dodávám, že číselné konstanty u veličin jsem vypustil, a indexy u dimenzí délkových a dimenzí časových jsem pro zjednodušení rovněž vypustil).

Baryonovou asymetrii pozorujeme v důsledku toho, že „my-pozorovatel“ musíme být v soustavě, která má v jedné z os nejednotkové odvíjení času – stárnutí – genezi. Kdybychom byli pozorovatelem v jiné soustavě, např. na fotonu, který „putuje jednotkovým odvíjením časové dimenze“, tak bychom pozorovali baryonovou asymetrii jinak = viděli bychom „na dvě strany“ stejný počet baryonů i antibaryonů. Foton než „se postaví“ (než ho příroda >vyrobí<) musí do sebe zabudovat „kousek odvinutí časové dimenze“ ve směru toku historie a pak až je foton „hotový“, pak má stejné tempo odvíjení „své“ historie a tedy stárnutí vesmíru a stárnutí fotonu je totožné. Tudíž na fotonu je odvíjení jednotkové.

Ještě říkám-popisují těžkopádně s vadami, chtělo by to stále pilovat a ...a pomoc) =
= zde pokračovat příště=

Bylo sice již známo, že při energetických srážkách elektronů a pozitronů vznikají exoticky těžké B-mezony a jejich protějšky B-antimezony, které se takřka okamžitě rozpadají na lehčí částice. Při vyhodnocování těchto rozpadů byla ovšem objevena značná disproporce: B-mezonů vzniklo při srážkách daleko více než B-antimezonů, což dokazuje asymetrii mezi hmotou a antihmotou. V první části seriálu věnovanému problematice antihmoty si stručně shrneme, jak k objevu antihmoty vlastně došlo. (10.11.2004)

.....

Vážení

Vážení čtenáři, pochopte, že špatně je položena /sestavena věta, kterou často čtu (a otázky v ní), tato : „život by nevznikl, kdyby nebyly vyladěny konstanty, kdyby nebyly nastaveny ty a ty parametry a ty a ty náhody a nuance, které Zemi potkaly“

Pochopte, že příroda neměla „na počátku“ žádný záměr, aby někdy po nějakých 14,24 miliard letech vytvořila, vygenerovala cosi - život **právě v takové podobě** jaký ho kolem sebe vidíme. (Příroda dnes sama neumí předpovědět svou budoucnost a příroda to neuměla ani v čase $t = \text{sekunda po Třesku}$)

Nelze přeci říct : automobil, tak jak ho vidíme, jeho verze a podoba z autosalonu v r. 2004 s poloautomatickými brzdami, zapalováním, pohony na každé kolo, aerbagy, vyhříváním a klimatizací, elektronikou atd. coby (lidmi) nejmakanější výrobek na planetě, říci, že by nevzniklo kdyby : neexistovalo železo, kdyby neexistoval kaučuk, sklo, kdyby se nenarodil Edison, Diessel, kdyby nebyly havárie Miki Laudy u F1, kdyby nikdy se nevymysleli svíčky, výfukové filtry, kdyby Hooock neobjevil svůj zákon, kdyby se nevyráběly po celé Evropě asfaltové silnice, kdyby neexistovala ropa, kdyby nebyla voda či vzduch, tření, kdyby lidé byli velicí půl kilometru, tak by auta musela být také půl kilometru dlouhá, což je problém – čili by auta nebyla, a nebyla právě „antropicky“ veliká 4 m jako jsou dnes, a kdyby lidi měli křídla (auta by se nevymýšlela), kdyby a a kdyby a kdyby..., tak by prostě ta auta vypadala **naprosto jinak**, nebo vůbec. Takto to nelze říci...

Nelze otázku a odpověď stavět tak, že by auta nebyla, kdyby nebylo statisíců a milionů podmínek přírodních i společenských za minulých 300 let, že tak by auta za těchto desítek a stovek a milionů podmínek zvaných „kdyby“ prostě nikdy nevznikla...a že auta (stromy, lidi) jsou proto, že ty podmínky to auto samy „utvořily“ ke svému „podmínkovému“ obrazu....k tomu aby „tak-a-tak“ vypadalo...Ne...

Ne.Takto přesně to není. A vyslovuji názor : Auta vznikla ! právě taková a taková jak dnes vypadají nikoliv proto, že „tu byly ty podmínky“ právě pro auto se hodící, a splněny, ale proto, že ty podmínky jak se samy rodily, sestavovaly, kloubily, generovaly v posloupnosti selekce a mantinelů zesložítování hmotových struktur a s tím i zesložítování a přibývání zákonů samých, byly samy takto vygenerované zákony strůjcem – stvořitelem „objevení se“ auta. Auto „muselo“ vzniknout právě takové neb podmínky k autu a k takovému autu „necíleně“ vedli, podmínky jsou řady posloupností kombinačních vývojových proměn symetrií a asymetrií stavů, které vyústí v „takové auto“...v takový strom, rybu, takového člověka na Zemi. Kdyby ta realizovaná posloupnost byla jiná, bylo by „jiné auto“, také smysluplné..., jiný člověk !!, také smysluplný v souladu s postupně vygenerovanými zákony od Třesku....,byl by prostě ve vesmíru „jiný tvar-podoba“ života. Život tu nebyl p ř e d e m předepsán, nařízen, naplánován, naprojektován, abychom mohli říci, že by se „tato podoba“ jak jí vidíme nevyvinula kdyby, kdyby, kdyby, kdyby to a to nebylo. Naopak : to a to, že se tak a tak vyvíjelo, vedlo „to vše“ k nějaké složitosti, stále složitější až „to“ vypadalo jako DNA co jí „takovou“ pozorujeme a jako život, člověk....právě takový co je kolem nás, a vyhovující všem vývojovým cyklům, stavům, mantinelům, podmínkám, neb ony-cykly, narušování symetrií čili proměny symetrií v asymetrie čili pravidlo PPP, pravidlo o přehazování horkého bramboru, to bylo stavitelem této podoby života a veškeré harmonie chemické a biologické, právě podle stavů vývojově realizovaných kroků.... a to v poopraveném Darwinově duchu, nikoliv v naprosté vývojové náhodě „náhodným výběrem“, ale výběrem v mezích mantinelů v posloupnosti složitých struktur majících v sobě zabudováno PPP jako řídicí směr, „kontraentropii“.

(04.12.2004) Pochopte, že Vaše antropické myšlení (i ten podiv nad předem „vyladěnými“ konstantami) je falešné vidění asi v tom smyslu, řeknu-li příklad : astronomové říkají, že dvě galaxie mohou, pohybují-li se proti sobě, projít skrz sebe naskrz, aniž by se nějaká hvězda s jinou srazila. Nic k divení či námitkám, že.Řeknu-li já, že to není možné, pak to plyne z úvahy o tom „co je to makro- a mikro- pozorovatel“. Když tlesknete dlaněmi o sebe, tak to pleskne, dlaně se od sebe odrazí a ty dlaně „skrz naskrz neprojdou“, že, ač pod drobnohledem jsou (!) dlaně vlastně 99% prázdnoty → fyzika říká, že atom je prostorově prázdný, jádro-protony, neutrony + elektrony se dají zamést do koutku,

prostor atomu prázdný zaujímá 99,99% prostoru atomu ...čili ty dlaně co se srazily, je p r á z d n ý prostor a přece dlaně plesknou a se od sebe odrazí, neprojdou skrz-naskrz..., možná to tak dělají i ty galaxie z našeho pohledu mikroměřítko do makro- , že i galaxie o sebe nepružnou srážkou „plesknou“. Jak vidí vesmír >pozorovatel makro- věc< směrem do mikro- ?...Vidí to tak člověk pozoruje >srážky dvou protonů< ve Fermilabu a...proč ty protony „neprojdou skrz na skrz“ jsou-li to „jen vlny“ ? Podobně je falešné vidění „antropického myšlení“, že vesmír byl naladěn už předem tak aby v něm mohly se zrodit živé bytosti. ne, nikoliv. Vesmír nebyl předem „na nic“ naladěn. On se vyvíjel podle zahajovacího pravidla PPP tak, že se další a další zákony generovaly, (mikrosekundu po Třesku nebyly zákony jako třeba když píchnu do nervu, že to v mozku zabolí, nebyly zákony, že ketony nereagují s hořčíkem...atd. miliony zákonů co je dnes vidíme kolem sebe nebyly po Velkém třesku)... tím si samy stanovovaly mantinely a generovala se, selektovala posloupnost složitější a složitější hmoty a toto obojí generování (hmoty i zákonů) v mantinelech dospělo v vygenerování té a té podoby dnešního života i podoby aut.